

- istnieją jasne i precyzyjne zasady pozwalające przewidzieć, jakie czyny i zaniechania mogą stanowić przedmiot kumulacji postępowań i sankcji, oraz zapewniające koordynację pomiędzy poszczególnymi organami; obydwa postępowania są prowadzone w sposób wystarczająco skoordynowany i w krótkim czasie; oraz sankcja nałożona w odpowiednim wypadku w związku z postępowaniem pierwszym pod względem chronologicznym podlega uwzględnieniu przy ocenie drugiej sankcji, skutkiem czego obciążenia wynikające dla zainteresowanych osób z takiej kumulacji są ograniczone do niezbędnego minimum, a wszystkie razem zastosowane sankcje odpowiadają wadze popełnionych przestępstw.

(¹) Dz.U. C 401 z 4.10.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Court of Appeal – Irlandia) – Wykonanie dwóch europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko LU (C-514/21), PH (C-515/21)

[Sprawy połączone C-514/21 i C-515/21 (¹), Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary) i in.]

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskim – Warunki wykonania – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania – Artykuł 4a ust. 1 – Nakaz wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” – Zakres – Pierwszy wyrok skazujący z zawieszeniem wykonania kary – Drugi wyrok skazujący – Nieobecność zainteresowanego na rozprawie – Zarządzenie wykonania zawieszony kary – Prawo do obrony – Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – Artykuł 6 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 47 i 48 – Naruszenie – Konsekwencje]

(2023/C 173/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

LU (C-514/21), PH (C-515/21)

przy udziale: Minister for Justice and Equality

Sentencja

1) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., odczytywany w świetle art. 47 i art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy zarządzono wykonanie zawieszony kary pozbawienia wolności w następstwie kolejnego wyroku skazującego i do celów wykonania tej kary został wydany europejski nakaz aresztowania, ów wydany zaocznie wyrok skazujący stanowi „orzeczenie” w rozumieniu tego przepisu. Nie jest tak w przypadku orzeczenia zarządzającego wykonanie tej zawieszony kary.

2) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299,

należy interpretować w ten sposób, że:

zezwała on wykonującemu nakaz organowi sądowemu na odmowę przekazania osoby, której dotyczy nakaz, do wydającego nakaz państwa członkowskiego, jeśli okazuje się, że postępowanie prowadzące do wydania drugiego wyroku skazującego wobec tej osoby, mającego decydujące znaczenie dla wydania europejskiego nakazu aresztowania, odbyło się zaocznie, chyba że europejski nakaz aresztowania zawiera w odniesieniu do tego postępowania jedno ze wskazań określonych w lit. a)–d) tego przepisu.

3) Decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 47 i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi ona na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy odmówił przekazania osoby, której dotyczy nakaz, do wydającego nakaz państwa członkowskiego z tego względu, że postępowanie prowadzące do zarządzenia wykonania zawieszanej kary pozbawienia wolności, w celu wykonania której wydano europejski nakaz aresztowania, odbyło się zaocznie, lub by uzależniał on przekazanie tej osoby od gwarancji, że będzie ona mogła skorzystać w tym państwie członkowskim z możliwości ponownego rozpoznania sprawy lub złożenia odwołania, pozwalających na ponowne zbadanie takiego orzeczenia zarządzającego wykonanie zawieszanej kary lub drugiego wyroku skazującego, który został wobec niej wydany zaocznie i który okazuje się mieć decydujące znaczenie dla wydania tego nakazu.

(¹) Dz.U. C 119 z 14.3.2022.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud – Republika Czeska) – QT/02 Czech Republic a. s.

(Sprawa C-574/21, 02 Czech Republic) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek – Dyrektywa 86/653/EWG – Artykuł 17 ust. 2 lit. a) – Rozwiązanie umowy agencyjnej – Prawo przedstawiciela handlowego do świadczenia wyrównawczego – Przesłanki przyznania – Świadczenie wyrównawcze zgodne z zasadami słuszności – Ocena – Pojęcie „utraconych prowizji” – Prowizje od przyszłych transakcji – Nowi klienci pozyskani przez przedstawiciela handlowego – Dotychczasowi klienci, w odniesieniu do których przedstawiciel handlowy znacznie zwiększył wielkość obrotów handlowych – Jednorazowe prowizje]

(2023/C 173/07)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QT

Strona pozwana: 02 Czech Republic a. s.

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek

należy interpretować w ten sposób, że:

prowizje, które w przypadku hipotetycznego kontynuowania umowy agencyjnej przedstawiciel handlowy otrzymałby z tytułu transakcji, które zostały zawarte po rozwiązaniu tej umowy z nowymi klientami pozyskanymi przez niego dla zleceniodawcy przed rozwiązaniem umowy agencyjnej, lub z klientami, w odniesieniu do których ów przedstawiciel handlowy znacznie zwiększył wielkość obrotów handlowych przed wspomnianym rozwiązaniem umowy, powinny być uwzględniane przy ustalaniu świadczenia wyrównawczego przewidzianego w art. 17 ust. 2 tej dyrektywy.

- 2) Artykuł 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 86/653

należy interpretować w ten sposób, że:

zapłata jednorazowej prowizji nie wyłącza z obliczania świadczenia wyrównawczego przewidzianego w tym art. 17 ust. 2 prowizji, które przedstawiciel handlowy utracił i których źródłem są transakcje zawarte przez zleceniodawcę, po rozwiązaniu umowy agencyjnej, z nowymi klientami pozyskanymi dla zleceniodawcy przez tego przedstawiciela handlowego przed rozwiązaniem umowy agencyjnej, lub z klientami, w odniesieniu do których ów przedstawiciel znacznie zwiększył wielkość obrotów handlowych przed wspomnianym rozwiązaniem, jeżeli prowizje te odpowiadają wynagrodzeniu ryczałtowemu z tytułu każdej nowej umowy zawartej z tymi nowymi klientami lub z dotychczasowymi klientami zleceniodawcy za pośrednictwem przedstawiciela handlowego.

(¹) Dz.U. C 481 z 29.11.2021.